

силно замечта за родната планина. Там сега е хладно, там сега е просторно, там сега привечер духа мек и лек ветрец в живописната и зигзагообразна клисура.

Една вечер, когато Орфей беше пуснал тежките завеси в най-затътената северна стая и си припомняше незабравимите дни в дола под Орлов камък и се мъчеше да си представи звънкия смях на Дика, до малкия кей пред двореца спря голяма ладия с широки бели платна. Един слуга от главния дворец намери Орфея и му съобщи, че владетелят иска да го види още сега. Орфей се качи на лодката. Колко време пътуваха по гладката тъмна вода, в която се отражаваха и трептяха звездите, Орфей не разбра, защото той гледаше на всички страни, захласнат и поразен от тази чудна красота. Най-сетне ладията се долепи безшумно до един бряг, потънал в гъста зеленина. Пръв скочи прислужникът, сетне Орфей, а след тях и двама от лодкарите. Отведоха Орфея в низък, но много красив и удобен дворец, в който през тези тежки задушни дни беше се преместил владетелят. Тук беше и Лира. Владетелят беше замислен и мрачен. Така замислен и мрачен Орфей не беше го виждал досега. Лира и майка ѝ също бяха уморени и тъжни. Те се усмихнаха пресилено на малкия музикант и му направиха място да седне. По едно време, когато владетелят се наведе да оправи пантофа си, Лира се наклони към ухото на Орфея.

— Баща ми пак не е добре, — рече тя и го изгледа с натъжените си очи. — Посвири му малко... нещо весело му изсвири...

И Орфей му свири дълго, но понякога той забравяше за мрачния и сърдит владетел, отплесваше се в спомени за своята родина и сърцето му се наливаше с тъга по незабравимите дни със старото и Дика, и свирката неволно скършваше пе-